

Byla C-222/07

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

prieš

Administración General del Estado

(*Tribunal Supremo* prašymas
priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — EB 12 straipsnis — Diskriminavimo dėl pilietybės draudimas — EB 39, 43, 49 ir 56 straipsniai — EB sutartimi garantuojamos pagrindinės laisvės — EB 87 straipsnis — Valstybės pagalba — Direktyva 89/552/EEB — Televizijos programų transliavimas — Televizijos transliuotojų pareiga dalį veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui, 60 % šio finansavimo skiriamas filmams bet kuria oficialiąja Ispanijos Karalystės kalba, daugiausia kuriamiems Ispanijos kino pramonės“

Generalinės advokatės J. Kokott išvada, pateikta 2008 m. rugsėjo 4 d. I - 1411
2009 m. kovo 5 d. Teisingumo Teismo (antroji kolegija) sprendimas. I - 1447

Sprendimo santrauka

1. *Bendrijos teisė — Principai — Vienodas požiūris — Diskriminacija dėl pilietybės — Laisvė teikti paslaugas — Televizijos programų transliavimas — Direktyva 89/552 (EB 12 straipsnis, 39 straipsnio 2 dalis, 43, 49 ir 56 straipsniai; Tarybos direktyvos 89/552 3 straipsnis)*

2. *Valstybių teikiama pagalba — Sąvoka*
(EB 87 straipsnio 1 dalis)

1. Direktyvą 89/552 dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo, iš dalies pakeistą Direktyva 97/36, būtent jos 3 straipsnį, ir EB 12 straipsnį reikia aiškinti taip, kad jais nedraudžiama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba.

Nepaisant to, ar tokia priemonė patenka į direktyvos reglamentuojamą sritį, valstybės narės iš esmės išlaiko teisę ją priimti su sąlyga, kad jos laikosi Sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių.

Žinoma, tokia priemonė, kiek ji susijusi su pareiga filmams viena iš atitinkamos valstybės narės oficialiųjų kalbų skirti 60 % iš 5 % veiklos pajamų, skiriamų išankstiniam

Europos kino ir televizijos filmų finansavimui, yra kelių pagrindinių laisvių apribojimas, t. y. laisvės teikti paslaugas, įsisteigimo laisvės, laisvo kapitalo judėjimo ir darbuotojų judėjimo laisvės apribojimas.

Vis dėlto tokia priemonė gali būti pateisinama tikslu apsaugoti ir plėtoti vieną ar kelias atitinkamos valstybės narės oficialiąsias kalbas. Tokia priemonė, nustatanti pareigą investuoti į kino ir televizijos filmus bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba, atrodo tinkama tokiam tikslui įgyvendinti.

Lygiai taip pat neatrodo, kad tokia priemonė viršytų tai, kas būtina pasiekti tą tikslą. Iš tikrųjų šia priemone pirmiausia reikalaujama tik 3 % transliuotojų veiklos pajamų, o toks procentas negali būti laikomas neproporcingu, palyginti su siekiamu tikslu. Be to, tokia priemonė neviršija to, kas yra būtina tikslui pasiekti, vien dėl to, kad joje nenumatyti kriterijai, kuriais remiantis būtų galima klasifikuoti

nagrinėjamus kūrinius kaip „kultūros produktus“. Iš tiesų, kadangi kalba ir kultūra yra neatskiriamos viena nuo kitos, negalima tvirtinti, kad valstybės narės siekiamą tikslą apsaugoti ir plėtoti vieną ar kelias savo oficialiąsias kalbas turi būtina lydėti kiti kultūriniai kriterijai, kad ši valstybė galėtų pateisinti vienos iš Sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių apribojimą. Tokia priemonė neviršija ir to, kas būtina tikslui pasiekti, vien dėl to, kad atitinkamos pagalbos gavėjos yra daugiausia šioje valstybėje narėje įsteigtos kino studijos. Tai, kad toks kriterijus, kuriuo grindžiama ši priemonė, t. y. – kalbos kriterijus, gali būti nauda kino studijoms, dirbančioms nurodyta kalba ir dėl šios priežasties realiai daugiausia įsteigtoms toje valstybėje narėje, kurios oficialioji kalba yra būtent ši kalba, atrodo neatsiejama nuo siekiamo tikslo. Tokia padėtis savaime negali įrodyti šios priemonės neproporcingumo, priešingu atveju prasmės netektų tam tikros valstybės narės siekiamo tikslo apsaugoti ir plėtoti vieną ar kelias šios valstybės narės oficialiąsias kalbas pripažinimas privalomu bendrojo intereso pagrindu.

Galiausiai, kalbant apie EB 12 straipsnį, ši nuostata savarankiškai taikoma tik Bendrijos teisės reglamentuojamose situacijose, kurioms Sutartis nenumato konkrečių nediskriminavimo taisyklių. Nediskriminavimo principas laisvo darbuotojų judėjimo, įsisteigimo teisės, laisvo paslaugų

teikimo ir laisvo kapitalo judėjimo srityse įtvirtintas atitinkamai EB 39 straipsnio 2 dalyje, 43, 49 ir 56 straipsniuose. Kadangi iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nagrinėjama priemonė neprieštarauja Sutarties nuostatoms, jos negalima pripažinti prieštaraujančia EB 12 straipsniui.

(žr. 20, 24, 27, 29–34 ir 36–40 punktus bei rezoliucinės dalies 1 punktą)

2. EB 87 straipsnį reikia aiškinti taip, kad valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba, nėra valstybės pagalba šios valstybės narės kino pramonei.

Tiesą sakant, tik nauda, suteikta tiesiogiai ar netiesiogiai iš valstybinių išteklių, yra laikoma valstybės pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme. Tačiau šioje nuostatoje įtvirtintas skirtumas tarp „valstybės suteiktos pagalbos“ ir „iš valstybinių išteklių“ suteiktos pagalbos nereiškia, kad bet kokia valstybės suteikta nauda, nepaisant to, ar ji finansuojama iš valstybinių

išteklų, yra laikoma pagalba; tuo tik siekiama į šią sąvoką įtraukti tiek tiesiogiai valstybės, tiek per tos valstybės paskirtą ar įsteigtą viešąją ar privačią įstaigą suteikiamą naudą.

Tai nereiškia, kad nauda, kurią teikia ši priemonė šios valstybės narės kino pramonei, yra tiesiogiai valstybės ar per tos valstybės paskirtą ar įsteigtą viešąją ar privačią įstaigą suteikta nauda. Tokia nauda atsiranda iš bendro reglamentavimo, nustatančio televizijos transliuotojams, nepaisant to, ar jie yra visuomeniniai, ar privatūs, pareigą dalį savo veiklos

pajamų skirti išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui.

Be to, kadangi ši priemonė taikoma visuomeniniams televizijos transliuotojams, neatrodo, kad su tuo susijusi nauda priklauso nuo viešosios valdžios institucijų vykdomos tokių transliuotojų kontrolės ar nurodymų, kuriuos šios institucijos teikia tokiems transliuotojams.

(žr. 43–47 punktus ir rezoliucinės dalies 2 punktą)